

Maud West

prvi londonski ženski detektiv

Maud West ne nosi samo revolverja, ampak zna z njim tudi ravnati; v Scotland Yardu (londonsko policijsko ravnanje), kjer je Maud West edini ženski detektiv, ki nekaj velja v očeh velikih policijskih ravnateljev, vlada obče mnenje, da noben član londonskih zločinskih krogov ni »hitrejši v igri«, kakor ona. Ta lepa, mlada ženska je začela svojo karijero kot nameščenska velike trgovske hiše Selfridge. Slučaj je odločil o njeni življenjski karijeri. Prijela jo je ljubezen do gledališča in od tega časa je postala mojstrica mimike. Toda domači so ji delali težave in tako je prišlo do tega, da je postala detektiv.

Maud West zelo nerada pripoveduje o svojem prvem, še neslužbenem slučaju. Bila je to namreč zasebna preiskava za nekega njenega sorodnika, ki se je nahajal v veliki nepriliki. Pomagala mu je; o tem so čuli prijatelji in prihajali k njej s svojimi slučajji. Imela je tak uspeh, da je nekega dne sklenila, da postane prvi londonski ženski detektiv.

»Glavna razlika med zasebnim detektivom in članom Scotland Yarda,« pripoveduje Miss Maud zamišljeno, »je ta, da se slednji seveda trudi, da krivcu dokaže zločin in da ga spravi v zapor, dočim je pri nas navadno to na zadnjem mestu tega, kar želimo doseči. Tekom zadnjih par let sem sodelovala v 12 senzacionalnih slučajih. Mislim, da sem v mnogih slučajih pripomogla službeni policiji, da je popolnoma razjasnila zadevo, toda pred sodiščem pa sem v vsej svoji detektivski karijeri stala le dvakrat. To smatram za uspeh. Mnoge propadle žene, ki me vprašajo za svet, store to radi tega, ker vedo, da javnost ne bo o tem ničesar zvedela. Včasih so žrtve kakega izkoriščevalca ljudje, ki bi raje umrli, kakor pa da bi javnost o tem kaj zvedela. Dogodi se, da me vprašajo za svet kake tvrde, ki hočejo odkriti vzrok primanjkljaja v svojem denarnem gospodarstvu, toda pri tem nočejo nikogar preganjati.«

Danes ima Miss West številno osebje, večje število svojih detektivov in zaupnikov. Četudi nima na razpolago ogromne knjižnice kriminalnih dogodkov, ki vsebuje opis vseh zločinov v Britanskem kraljestvu in ki je glavna pomoč Scotland Yarda, so vendar njeni lastni viri informacij zelo obširni; ona sama izorno pozna londonski zločinski svet.

Dajte Miss West pet minut časa, da gre v svojo garderobo in pred zrcalo, pa jo boste videli tako predrugačeno, da je ne bo nihče spoznal. V mnogih zanimivih slučajih se ji je posrečilo, da je uspela, preoblečena v moškega.

»Nekoč sem zvedela, da se neke noči lopovi pripravljajo, da okrađejo neko znano hišo. Oblekle sem se v moško obleko in se skrila. Toda malo je manjkalo, da nisem igre izgubila. Nekdo je skočil name od zadaj in me vrgel na tla, toda brž sem izvlekla revolver in ga ustrelila v nogo. Prenesli so ga nato v hišo, kjer se je izkazalo, da je bil to človek, katerega sem sumila.«

Četudi se Maud West večinoma bavi s slučajji, ki iz razumljivih razlogov nikdar ne pridejo pred sodišče, jo vendar njene preiskave pripeljejo v zvezo s senzacionalnimi zločini. Zelo dobro pozna ljudi, ki se bavijo s tajno prodajo opojnih strupov, pozna njihove metode in veliko je število tistih, katere je rešila iz krempljev teh zločincev. Zelo dobro je poznala Brilliama Changa, toda »veliki kitaljski kralj opojnih strupov« ni nikdar pogodil njenega pravega poklica in ni nikdar mislil, da bo njeno neumorno delo spodkopalo temelje njegovega položaja.

Nekoč je Maud West rešila hčer ene najbolj znanih londonskih rodbin od najstrašnejše usode. Dekle je bilo že pod vplivom neke ženske, ki je kupčevala z belim blagom in ki ji je izsilila že 400 liber. Izgubila je vsako dostojanstvo. Maud West si je osvojila dekletovo zaupanje s tem, da je zbrala vso tisto bando v svojem stanovanju. Prišla je tudi zgoraj omenjena ženska, ki se je, ko je spoznala

pravi položaj, z iglo za klobuk v roki vrgla na Miss West.

»Igla za klobuk,« pripoveduje Miss West, »je nevarno orožje v rokah jezne ženske. Po-begnila sem z dekletom na ulico, dočim sta dva moja agenta izvršila ostalo. Tedaj se je dekle šele prepričalo o pravem namenu svoje »prijateljice«. To je bil eden izmed slučajev, o katerem sem želela, da pride pred sodišče.«

Pisarno Miss West v New Oxford Streetu često neslužbeno obiskujejo člani angleške službene policije. Scotland Yard sicer noče podpirati zasebnih detektivov, toda prvi londonski ženski detektiv uživa tako dober sloves, da ga ne morejo kar tako preiti. Dogodi se, da preskrbi Miss West take informacije, ki bi jih moški nikdar ne mogli.

Med menoj in policijo vladajo zelo prijateljski odnosi, seveda samo izven službenih ur. Često sem ji pomagala, dogodilo se je pa tudi, da so člani Scotland Yarda meni storili kako uslugo.«

Med ostalimi dobrimi lastnostmi Miss West omenimo še to, ki jo ona posebno spoštuje pri detektivih, namreč čuvanje tajnosti, pa čeprav gre za zločinca. Morda ni v Londonu nobene druge ženske, ki bi vedela več tajnosti, več groze in tragedij, toda čisto izključeno je, da bi Miss West kaj izdala. Nikdar ne govori, niti s svojim možem ne. Miss West je namreč poročena, toda tudi zgodba te ženitve spada med tajnosti, ki se ne smejo izdati.

Povodenj na Francoskem. Slika opustošenja v Montaubanu.

Zanimiva aretacija

Pri prihodu italijanskega parnika »Julius Caesar«, ki je došel iz južne Amerike v Villefrance pri Nizzu, je francoska policija izvršila zanimivo aretacijo. Sirski arhimandrit Ozquet iz Damaska je odpotoval meseca decembra 1929 v Bahio v Braziliji, da se udeleži poroke svojega nečaka. V Braziliji je spoznal neko damo, ki je bila tudi iz Sirije in ki mu je prodala nakit za 120 funtov. Obenem pa je dama hotela, da ji arhimandrit da na razpolago svojo mašniško obleko, kar pa le-ta ni hotel storiti. Zato se smatra, da je dama iz maščevanja ovdela arhimandrita pri brazilski policiji, ki je takoj izdala zaporno povelje. Francoska policija je povelje izvršila in zaprla arhimandrita, vendar je vpoštevala pri tem njegovo dostojanstvo. Policija je takoj brzojavno zaprosila v Bahiji za pojasnila, ker je arhimandrit pri prvem zaslišanju izjavil, da v stvari njega ne zadeva niti najmanjša krivda.

Prihod romunske kraljice-matere v Aleksandrijo. Sprejem kraljice, ki jo spremlja princesa Ilcana (levo za kraljico), katere zaroka z grofom Ho hbergom je bila te dni tudi oficijelno razlita. Kraljica je prišla na obisk k egiptskemu kralju Fuatu.

Masaryk in deca

Ko so posetili predsednika Masaryka otroci, da mu častitajo k osemdesetletnici in izročijo darila, so se začeli z njim pogovarjati in v dvorani praškega gradu, kjer je bilo zbranih več sto otrok, je bilo nenavadno živo. Mali voščilci so po vrsti stopali pred Masaryka, mu častitali, okrog in okrog pa je stalo vse polno otrok. Naenkrat se skozi vrste otrok prerine mali, petletni deček s krasnimi svilenimi lasmi, se ustavi pred Masarykom in ga gleda, ne da bi trenil z očesom. Ko je otrok, ki mu je v tistem trenutku deklamiral, nehal, se Masaryk, misleč, da hoče mali deček deklamirati, obrne k njemu in mu reče: »Kaj pa želiš ti, mali?« Toda otrok je molčal in ga je še naprej nepremično gledal. Masaryk je razumel, pogladil je dečka po glavi in mu smeje se dejal: »Ti nimaš torej nobene častitke? Ti si prišel samo, da me vidiš? Prav imaš; to je lepše.« Otrok je bil ves iz sebe od sreče in radosti.

V drugi skupini je neki mali Slovaček podaril Masaryku živo črno jagnje z rdečim trakom. Otroci se ga nikakor niso mogli nagledati. Prišel je predsednik s spremstvom in nekdo iz spremstva ga je vprašal: »Kaj bomo s tem jagnjetom?« Predsednik se je zasmel: »Naj raste jagnje. Ne bomo ga pojedli. Odnesli ga bomo v Lane, kjer bo rastle in končalo naravne smrti.« Otroške oči so sijale radosti.

Izredno preirigan siepar

V Buenos Airesu se je pred kratkim odigral naslednji dogodek. K zastopniku znanih Chrysler avtomobilov je prišel neki zelo eleganten gospod. Izrazil je željo, da se mu pokažejo razni tipi voz, ker bi rad takoj enega kupil. Gospod je kupil eleganten in razkošen avtomobil za ceno 350.000 Din in izrazil željo, da bi se takoj z avtomobilom odpeljal. Izpolnil je ček in ga dal trgovcu. Ta pa je izjavil, da čeka ne more sprejeti, ker so banke že zaprte. Elegantnemu gospodu se je to sicer za malo zdelo, toda nasvetoval je trgovcu, naj se o njem prepriča. Trgovec je prejel same dobre vesti o njem; vzel ček in izročil gospodu avtomobil.

Nekaj ur za tem pa se je v istem avtomobilu pripeljal neki drug gospod k trgovcu in zaprosil, da se popravijo nekatere hibe. Mehanik je vprašal gospoda, kje je kupil avto in ta mu je iskreno priznal, da je kupil avto od nekega gospoda za 70.000 dinarjev. Dotični gospod je prejel brzojavko, da mora nujno odpotovati v Montevideo radi nekega važnega posla; toda ker bo od tam potoval kar v Evropo, mu ta avto ni potreben.

Ko je to slišal trgovec, mu je bilo jasno, da je nasedel varalici, ki mu je gotovo izročil napačen ček. Prijavil je stvar policiji, ki je

elegantnega gospoda še isti večer našla na ladji, ki vozi v Montevideo. Pri zaslišanju je gospod potrdil, da je kupil avto za 15.000 pesov in da ga je popoldan prodal za petino cene. Trgovec z avtomobilom je bil prepričan, da je padel v mrežo goljufa in je prosil policijo, naj elegantnega gospoda aretirajo. Ta pa je namršil obrvi in povprašal trgovca, če prevzame garancijo za 90.000 pesov, ker mora v Montevideo opraviti neki posel, pri katerem gre za to vsoto.

Trgovec je pred pričami z ironičnim nasmehom prevzel garancijo. Nato so policisti elegantnega gospoda vzeli v zapor.

Začudenje trgovca je bilo nepopisno, ko je drugi dan banka ček brez obotavljanja izplačala. Takoj je odhitel na policijo, da zahteva takojšnje izpuščenje gospoda iz ječe.

Z debelimi znojnimi kapljami na čelu se je poskušal opravičiti elegantnemu gospodu. Toda ta ni hotel o tem nič slišati. Trgovec mu je nato ponudil nov avtomobil zastoj, toda gospod je trdovratno ostal pri tem, da mu trgovec izplača 90.000 pesov kot odškodnino za opuščeni posel v Montevideo. Končno sta se pogodila in trgovec je s kislim obrazom izplačal 75.000 pesov (1.800.000 Din).

Načrt tega prefriganega goljufa je popolnoma uspel. Če ne bi trgovec dal prijeti kupca avtomobila, bi njegov tovariš dvignil v banki vlogo, s katero je bil ček krit in trgovec bi izgubil samo avtomobil. Tako pa je izgubil trikrat toliko.

Smešnice

Pri zdravniku.

»Radi Vašega kašlja, dragi moj, ne smete piti niti vina, niti piva, niti žganja.«

»Torej mislite, gospod doktor, da bom od slej smel samo kašljati.«

Profesor: »Gospod doktor, v raztresenosti sem dal ženi mesto žlice zdravil žlico tinte.«
Zdravnik: »Potem ji pa dajte še kos pivnika.«

»Oprostite,« vpraša ponočnjak nekoga, ki je šel mimo, »ali ni na tej hiši številka 77?«

»Ne, pač pa 77.«

»Hvala, torej sem vendar trezen.«

»Vi prihajate radi razpisane službe? Obzultujem, imam že 2700 ponudb.«

»Ali me ne bi mogli nastaviti za ureditev teh ponudb?«

Prijateljci, ki se pred pustom nista mogli poročiti, sta se sprli.

»Ti misliš, da jaz zato nisem dobila moža, ker sem nekoliko gluha? Tri ženitne ponudbe sem zavrnila! In kdo ve, koliko sem jih preslišala!«

Katastrofalna povodenj v Franciji. Na levi: Preplavljeni vinogradi pri Moissacu, najbolj prizadetem kraju, kjer je utonilo nad 200 ljudi. Na desni: Minister za javna dela Pernot, prefekt Vidal in škoti iz Montaubana si ogledujejo opustošenja v Moissacu.

